

Moj srček.

Spisal *Fran Govčkar.*

vo vam, otroci, dvoje slik mojega srčka — moje Vere!

Rad jo imam, kakor imajo radi vas dobri vaši starši, pa saj je moja Vera pridna in ljubka prav kakor vaša najpridnejša in najljubkejša sestra.

Dve leti še nima popolnoma — hodi že, a trdo in počasi — govori pa le: »Papa« in »Mama« ter še par čudnih besedic, katerih ne razume razen mene in Verine mamice nihče drugi, katere pa izgovarja samo

takrat, kadar je lačna ali pa — ali pa — (naj vam povem to natihem na uho!) — kadar se ji kam mudi, a kamor brez pomoči in brez spremstva še ne zna . . .

In vidite, prva slika vam kaže mojega srčka — zjutraj.

Jedva pokuka solnce v spalnico, kjer spančka Vera v svoji z mrežo obdani posteljci, že prihaja moj srček nemiren. Premetava se na desno in levo stran, pomeče raz sebe vso odejo, dvigne svoje male, debele nožice v zrak ter se začne pogovarjati s seboj. A to ne traja dolgo. Hipoma sede pokonci, se ozre na mamičino postelj ter kliče smehljaje: »Mamá — mam-maá — mam-maaá!« tako dolgo, da se ji oglasi mamica. In vstati mora mamica, dasi bi še silno rada spala, pa hiteti v kuhinjo po stekleničico bele kave za svojega srčka — za svojo Vero.

O, kako se svetijo oči moji Veri, kadar vidi oddaleč tisto steklenico s tisto imenitno pripravo, kateri pravijo otroci »cucelj«! — Obrazek se ji zasveti, v ličecih se ji napravita dve jamici, in usteca se ji razširijo v pričakovanju najsladkejšega užitka!

Toda, evo otroci, pogledjte jo sami — mojo Vero, kako srečen obrazek ima, ko se ji bliža stekleničica s »cucelj«!

Ko pa se je moj srček napil, dobi še nekaj piškotov, potem pa jo mamica obleče, ji umije nasek, lica in roke ter jo privede v sobo k meni, da mi da poljubček in ročico.

»Papá — pap-aá!« mi kliče v obraz ter se smehlja s svojimi očki in z vsem, kakor jabolko rdečim obrazkom. In kar nagledati se ne more svojega papčka. S prstki mi potrka po kolenu, kar pomeni, da hoče sestiti v moje naročje. In ubraniti se ji ni mogoče. Dvignem jo k sebi, Vera pa se mi oklene z ročicami okolo vratu, pritisne svoj obrazek k mojim licem in se smehlja — smehlja tako srečno in veselo, da sta srečna in vesela tudi papa in mama, ker imata tako pridno in ljubeznivo dete.

Pridna pa je moja Vera ves dan. Iz kota v kot prenaša svoje punčke, svoj voziček, žogo, knjigo s podobicami domačih živali in z razno drobnjavo, katero je nabrala po sobah sama. Sedaj pa sedaj priteče v kuhinjo, da dobi olupljeno jabolko, kosček cukrčka, velik piškot in krožnik mlečne kaše ali zdroba . . . In mamica ji daje vsega, vsega in še več, kakor hoče!

Po kosilu pa oblečejo Vero v sneženobel plašček, ji privežejo na glavo belo čepico s svetlomodro pentljo vrhu čela in na roke ji nataknejo rokavice.

In moj srček da mamici in papčku poljubček in ročico ter zakliče obema veselost: »Pá, pá!«

»Z Bogom, dušica!« ji pravi mamica.

In Vera gre ob roki

Ivanke, naše služkinje, na izprehod. Po drevoredu se igra s peskom, teka za psički in za otroci, se smeje vsakomur, ga ogovarja ter mu podaja svojo ročico, kliče mu: »Pá, pá!« Silno ima dela — neprestano bega od klopi do klopi — poseda tuintam, da ji žare lica od vesele razburjenosti ter se ji svetijo oči od radosti.

Ivanka pa ji daje polagoma piškotov, kosce pomaranče in kruha . . . a vse tekne Veri izvrstno — lakoto ima uprav nenasitno.

Toda še preden se zmrači, je moj srček — moj Verček sila utrujen in izmučen. Nožice mu omagajo — nič več ne more hoditi. Ivanka jo mora nesti domov. Svojo glavico nasloni Vera na Ivankino glavo, se oklene z ročicami njenega vratu ter — zadremlje. Domov prišedši spi že trdno.

Toda — oj nesreče! — zbuditi jo je vendarle treba, da jo slečemo in spravimo v postelj.

In evo, otroci, glejte drugo podobico — taka-le je moja Vera zvečer, ko se je prebudila!

Sitna je in nevoljna, da smo ji skalili najlepše spančkanje, zato pa plaka na ves glas neutolažno. In nič ne pomaga, nič je ne uteši več — sleči jo mora mamica in spraviti spat.

Moj srček, moj angelček pa poda papačku še zadnjič svojo ročico in rahel poljubček.

»Pà! Pà!« dahnejo jedva slišno njene ustnice, in že jo zakoplje mamica v mehko posteljco, kjer zaspančka isti hip.

In pripeti se večkrat, dragi otroci, da stojita ob njeni postelji še dolgo papa in mama, zroča srečna in vesela svojo zdravo, krepko in pridno punčko, na svojega srčka, na svojo Vero. Dušo pa jima hkrati polni vroča molitev k Stvarniku, ki jima je podaril toli lepo hčerko.

Naj bi vendar ohranil dobri Bogec vedno zdravo, krepko in pridno mojo Verico, mojo zlato hčerko!

Lakomnik in siromak.

Zapisal *Solovej*.

bogatemu lakomniku pride nekoč ubožen deček in ga poprosi miloščine. Lakomnik mu da košček trdega kruha in ga vpraša:

»Ali znaš brati?«

»Ne znam«, odgovori deček.

»Ali znaš moliti?« vpraša zopet lakomnik.

»Tudi ne znam«, odvrne deček.

»Počakaj torej! Naučim te moliti, Očenaš!« reče bogatin.

»Ali je gospod Bog Vaš oče?« ga vpraša deček.

»Gospod Bog je tvoj in moj oče«, odgovori lakomnik.

»Torej sva si brata?« vpraša deček.

»Kajpada!« odgovori oni.

Deček mu pokaže košček trdega kruha in pravi: »Jako se čudim, kako morete dati svojemu bratu tak košček trdega kruha!«

Lakomnika je bilo sram in je dečka bogato obdaroval.

